

indrømmes, at Sogneforstanderskaberne ikke med stor Nytte kunne udtale sig om Sagen, før den ligger for dem i sin Heelhed for det hele Amtsraads District, og Udvalget skal derfor foreslaae at lade Veien til at udtale sig staae aaben paa samme Maade, som det i Lovforslaget om Forligsvæsenet er bestemt, nemlig saaledes, at et af Amtsraadet foreløbigt udarbejder det Udkast offentliggjøres 6 Uger, før det endelig fastsættes og indstilles til Approbation, for at alle Bedkommende i Mellemtiden kunne have Leilighed til at yttre sig derover.

Udvalget frygter for, at § 2 vil bidrage til, at ældre og svagelige Sognefogder, blive beholdte altfor længe i Bestillingen, og dens Indhold staaer derhos i bestemt Modsatning til Justitsministerens Erklæring om, at Sognefogedinstitutionen har overlevet sig selv og inden føie Tid maa ombannes eller heelt ophøre. Der har i Modsatning til Bestemmelsen om Alderstillsæg været megen Stemning i Udvalget for, at Sognefogderne kun burde ansættes for et vist bestemt, ikke for langt Tidsrum, da det er godt, ogsaa i denne Stilling, at nye og friske Kræfter jævnlig afløse de fløvede og svækkede; men den nærføreslaaende Omdannelse af det hele Forhold har bestemt Udvalget til at blive staaende ved at foreslaae, at § 2 udgaaer.

§ 3 anseer Udvalget for aldeles overflødig, og foreslaaer derfor, at den udgaaer.

Den høitagtede Justitsminister udtalte for Thinget ved Sagens 1ste Behandling, at Lovforslaget er fremkommet alene for at ordne Lønningen for Sognefogderne paa en bedre Maade, men ikke for at forbedre Institutionen, der, som den nu er, ikke har videre at betyde, men forlangt har overlevet sig selv. Da Udvalget deler denne Mening om Sognefogedbestillingen i sin nærværende Skikkelse, finder den ingen Grund til at tilraade Udkastets § 4, der foreskriver en almindelig Underfølgelse af de nærværende Sognefogeddistricters Omfang, for at udfinde, hvorvidt Forandringer hert bør foretages, og bestemmer, at Løgsmandsbestillingen altid skal være overdraget til Sognefogden. Disse Bestemmelser staae ikke

i nogen uadskillelig Forbindelse med Lønnings-spørgsmaalet; de fremstille sig nærmest som tilfugtende Forbedringer i Institutionen, men saadanne enkelte smaa Rettelser i en i det Hele utilfredsstillende Indretning ere ikke tilraadelige; de maae vistnok helst udsættes, indtil Sagen i sin Heelhed ligger for. Udvalget stiller derfor ogsaa det Forslag, at § 4 udgaaer, idet den eneste af dens Bestemmelser, der staaer i directe Forbindelse med Fastsættelsen af Lønningen, nemlig Bestemmelsen om Budfogderne, foreslaaes overført til § 1.

Udvalgets Fleertal (J. A. Hansen, N. P. Hansen, P. Knudsen, C. Petersen, Randløv og Simonsen) anseer det for rigtigt og stemmende med Communerne's grundlovmæssigen tilfikkede Ret til at bestyre deres egne communale Anliggender, at de erholde Indflydelse paa Sognefogderne's Bestikkelse. Ved Landcommunalanordningen af 1841 er indskudt et heelt nyt Led i den locale Communal-Forvaltning, hvorved Forstanderskabernes Forhold til Sognefogderne er blevet høist forviklet, og Sognefogderne ere for en væsentlig Deel blevne Commune-Bestillingsmænd. At Sognefogden tilfikkede er Politimesterens og Underøvrighedens Medhjælp kan i det Høieste være en Hindring for at lade Valget alene udgaae fra Kommunen, men det kan efter Fleertallets Formening ikke opstilles som en gyldig Grund til at nægte Communerne enhver Indflydelse paa hans Bestikkelse. Naar Kommunen indstiller flere, blandt hvilke Politimesteren og Amtmanden vælger, da er formeentlig Hensynet til Sognefogdens dobbelte Stilling som communal Bestillingsmand og Politiets Medhjælp skeet Tyldest, men saalange Communerne ikke erholde en saadan passende Indflydelse, da staaer Sognefogden i en skæv Stilling til Kommunen, der svækker hans Betydning og Virksomhed. At Sogneforstanderskaberne skulde foreslaae Mænd, som være uskikkede til Forretningerne, vil Ingen påstaae, som har nøie Kjendskab til disse Forhold. Communerne have netop stor Interesse i, at Sognefogden er vel-